

Kniha Daniel — číslo šedesát devět

Odhalení mezigeneračního cyklu: Čtyři ohavnosti adventismu

Jeff Pippenger

2024-02-02

Bůh se nikdy nemění, a proto je adventismus souzen ve své čtvrté generaci.

„I zavolal na muže oděného v lněné roucho, který měl u boku písařský kalamář; a Hospodin mu řekl: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a udělej znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají. A ostatním řekl, tak že jsem to slyšel: Jděte za ním městem a bijte; ať vaše oko nešetří ani nemějte slitování: dočista pobijte staré i mladé, panny, děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému muži, na němž je znamení; a začněte od mé svatyně. I začali od starců, kteří byli před domem.“

„Ježíš se chystá opustit slitovnici nebeské svatyně, aby oblékl roucha pomsty a vylil svůj hněv v soudech na ty, kdo neodpověděli na světlo, které jim Bůh dal. ‚Poněvadž se nad zlým skutkem nevykonává hned rozsudek, proto je srdce synů lidských v nich plně odhodláno činit zlo.‘ Místo aby byli obměkčeni trpělivostí a dlouhou shovívavostí, kterou vůči nim Pán projevoval, ti, kdo se nebojí Boha a nemilují pravdu, utvrzují svá srdce na své zlé cestě. Avšak i Boží shovívavost má své meze a mnozí tyto hranice překračují. Přestoupili meze milosti, a proto Bůh musí zasáhnout a obhájit svou vlastní čest.“

„O Emorejcích řekl Hospodin: ‚Ve čtvrtém pokolení se sem navrátí; neboť nepravost Emorejců ještě není dovršena.‘ Ačkoli tento národ vynikal svým modlářstvím a zkažeností, ještě nenaplnil číši své nepravosti a Bůh nevydal příkaz k jeho naprostému vyhlazení. Lid měl vidět, jak se zřetelným způsobem projevuje božská moc, aby zůstal bez výmluvy. Soucitný Stvořitel byl ochoten snášet jejich nepravost až do čtvrtého pokolení. Potom, nebude-li patrná změna k lepšímu, měly na ně dopadnout Jeho soudy.“

„Nekonečný stále s neomylnou přesností vede účet se všemi národy. Dokud je Jeho milosrdenství nabízeno spolu s výzvami k pokání, zůstane tento účet otevřen; avšak když čísla dosáhnou určité výše, kterou Bůh stanovil, začne služba Jeho hněvu. Účet je uzavřen. Božská trpělivost končí. V jejich prospěch již není žádného dovolávání se milosti.“

„Prorok, hledě skrze věky, měl tuto dobu postavenou před svým zrakem. Národy tohoto věku byly příjemci bezpříkladných milostí. Byla jim udělena nejvybranější nebeská požehnání, avšak proti nim jsou zaznamenány rostoucí pýcha, lakomství, modlářství, pohrdání Bohem a nízká nevděčnost. Rychle uzavírají svůj účet s Bohem.“

„To, co mne však naplňuje chvěním, je skutečnost, že ti, kteří měli největší světlo a výsady, se poskvřili převládající nepravostí. Mnozí, pod vlivem bezbožných lidí kolem sebe, ba i z těch, kdo vyznávají pravdu, ochladli a jsou unášeni silným proudem zla. Všeobecné opovržení, jež je vrháno na pravou zbožnost a svatost, vede ty, kdo se úzce nespojují s Bohem, k tomu, že ztrácejí úctu k Jeho zákonu. Kdyby následovali světlo a poslouchali pravdu ze srdce, tento svatý zákon by se jim jevil tím dražší, čím více je takto znevažován a odkládán stranou. Jak se

neúcta k Božímu zákonu stává zjevnější, tím zřetelnější je dělící čára mezi těmi, kdo jej zachovávají, a světem. Láska k božským příkázáním u jedné skupiny roste úměrně tomu, jak u druhé skupiny vzrůstá pohrdání jimi.“

„Krise se rychle blíží. Rychle narůstající údaje ukazují, že čas Božího navštívení již téměř nastal. Ačkoli nerad trestá, přesto bude trestat, a to rychle. Ti, kdo chodí ve světle, uvidí znamení přicházejícího nebezpečí; nemají však v tichém, netečném očekávání zkázy jen sedět a utěšovat se přesvědčením, že Bůh svůj lid v den navštívení ochrání. Právě naopak. Měli by si uvědomit, že je jejich povinností usilovně pracovat na záchraně druhých a se silnou vírou vzhlížet k Bohu o pomoc. „Mnoho zmůže účinná, vroucí modlitba spravedlivého.““

„Kvas zbožnosti ještě zcela neztratil svou moc. V době, kdy je nebezpečí a sklíčenost církve největší, bude malá skupina těch, kteří stojí ve světle, vzdychat a naříkat nad ohavnostmi, které se páchají v zemi. Jejich modlitby však budou zvláště stoupat za církev, protože její členové jednají po způsobu světa.

Vážné modlitby tohoto věrného počtu nebudou marné. Když Pán vystoupí jako mstitel, přijde také jako ochránce všech těch, kteří zachovali víru v její čistotě a uchovali se neposkvřenými od světa. Právě v této době Bůh zaslíbil, že vykoná spravedlnost pro své vyvolené, kteří k Němu volají dnem i nocí, ačkoli s nimi dlouho strpívá.

„Příkaz zní: „Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a učiň znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nad všemi ohavnostmi, jež se dějí uprostřed něho.“ Tito vzdychající a naříkající zastávali slova života; napomínali, radili a naléhavě prosili. Někteří z těch, kdo zneuctívali Boha, činili pokání a pokořili svá srdce před Ním. Ale sláva Hospodinova se od Izraele vzdálila; ačkoli mnozí stále zachovávali formy náboženství, scházela jim Jeho moc a přítomnost.“ Testimonies, svazek 5, 207–210.

Příkladem Božího soudu, který sestra Whiteová v daném oddílu označuje, je soud, jenž dopadl na město Jeruzalém, které je v posledních dnech Církvi adventistů sedmého dne. Tento soud je dovršen při nedělním zákonu, neboť právě tehdy jsou vtiskovány pečeť Boží a znamení šelmy. Osmá kapitola Ezechiele označuje čtyři stupňující se ohavnosti. První verš zdůrazňuje, že vidění má být chápáno těsně před uzavřením doby milosti tím, že uvádí pátý den šestého měsíce šestého roku.

Ezechiel nemusel uvádět onen historický časový údaj. Mohl jednoduše napsat: „I stalo se, když jsem seděl ve svém domě a starší Judovi seděli přede mnou, že tam na mne padla ruka Panovníka Hospodina.“ Skutečnost, že zahrnul odkaz na den před „666“, je prorockým odkazem pro studenty prorocství. Tento odkaz je pro ty, kteří mají vítězství nad číslem jména šelmy a znají „666“; je prvkem Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Vědí to, neboť jsou lidem Božím, kteří podle Petra „kdysi nebyli lidem Božím.“

V 1. Petrově, kapitole druhé, lidé, kteří jsou nyní Božím lidem, „okusili, že Pán je dobrotivý“. Jsou to ti, kdo prorocky „jedli“ Boží slovo, na rozdíl od těch, kteří odmítli jíst Boží slovo. Všichni proroci mluví o posledních dnech a v 6. kapitole Janova evangelia Ježíš sdělil, že jeho učedníci musí jíst jeho tělo a pít jeho krev. V oné kapitole ti učedníci, kteří odmítli jíst jeho tělo a pít jeho

krev, tak učinili ve verši šedesát šest.

Od té chvíle mnozí z jeho učedníků odešli zpět a již s ním nechodili. Jan 6,66.

Moudří, kteří v posledních dnech jedí tělo a pijí krev Kristovu, chápou, že Kristus jako Palmoni je Podivuhodný Počtář, a rozpoznávají Jeho podpis, když je předložen. Číslo „665“ v úvodním verši osmé kapitoly Ezechiele je tam pro každého, kdo chce vidět, a ukazuje, že označuje přinejmenším dva důležité prorocké body. Prvním je, že poselství má být chápáno tak, že pokrývá časové období před nedělním zákonem. Druhým je, že číslo „666“ se nachází v jednom z pouhých dvou veršů v knize Zjevení, které jsou vymezeny tím, že označují, že „moudří“ budou v posledních dnech rozumět.

Zde je moudrost. Kdo má rozum, ať spočítá číslo té šelmy; neboť je to číslo člověka, a jeho číslo jest šest set šedesát a šest. Zjevení 13,18.

„Moudří“, kteří porozumějí rozmnožení poznání v posledních dnech, kdy bude odpečetěno Zjevení Ježíše Krista, budou vědět, že „666“ je důležitým prorockým symbolem, neboť dosáhli vítězství nad tímto číslem. Ezechiel proto v osmé kapitole uvádí stupňující se vzpouru, která je znázorněna čtyřmi narůstajícími ohavnostmi. Ta poslední označuje pošetilé jako ty, kdo se klanějí slunci, a tak vyznačuje soud nad Jeruzalémem (adventismem) v posledních dnech. Tento soud se odehrává ve čtvrtém pokolení. Čtyři ohavnosti jsou symboly čtyř pokolení laodicejského adventismu.

První generace začala roku 1863, vzpourou proti Mojžišově přísaze o „sedmi časech“. O dvacet pět let později se projevila vzpoura roku 1888. O třicet jedna let později došlo ke vzpouře roku 1919, představované knihou W. W. Prescottta „The Doctrine of Christ“. O třicet osm let později, v roce 1957, nastala vzpoura představovaná knihou „Questions on Doctrine“. Nyní začneme ukazovat, proč se tyto čtyři mezníky shodují se čtyřmi ohavnostmi z Ezechiele 8.

V roce 1863 zavedl laodicejský adventismus novou tabuli, aby nahradil dvě tabule, které byly naplněním příkazu z druhé kapitoly Abakuka: „Napiš vidění a zřetelně je vylož na tabule.“ Tabule z roku 1863 vypustila „sedm časů“ z prorockého znázornění, ačkoli na obou posvátných tabulích byly spolu s 1260, 1290 a 1335. V Abakukovi tento příkaz označoval, že tabule (v množném čísle) budou zveřejněny takovým způsobem, „aby ten, kdo ji čte, mohl běžet“. Tabule z roku 1863 byla natolik vzdálena cíli, že k ní bylo zapotřebí přiložit vysvětlující leták. Nebylo možné pohlédnout na tabuli z roku 1863 a „běžet“ bez dalšího přiloženého letáku.

I Hospodin mi odpověděl a řekl: Zapiš vidění a učini je zřetelným na deskách, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Abakuk 2,2.

Graf z roku 1863 byl padělkem, navrženým tak, aby zakryl pravý, právě tak, jak to William Miller viděl ve svém snu. Dva posvátné grafy byly symbolem smlouvy, kterou Kristus uzavřel s lidem, jenž právě zaujal postavení pravého protestantského rohu šelmy vystupující ze země. Tyto dva grafy představovaly symbol smluvního vztahu mezi millerity a Kristem, který náhle přišel do svého chrámu v roce 1844, a když přišel, přišel jako Posel smlouvy. Starověký Izrael znázorňuje novodobý Izrael, a když Kristus vyvedl starověký Izrael z otroctví Egypta, předobrazil tím dobu, kdy měl vyvést novodobý Izrael z otroctví tisíce dvou set šedesáti let papežské nadvlády. Sestra

Whiteová opakovaně potvrzuje tyto dvě dějiny jako dějiny paralelní.

„Na nás září nahromaděné světlo minulých věků. Záznam o zapomnětlivosti Izraele byl zachován k našemu poučení. V tomto věku Bůh vztáhl svou ruku, aby k sobě shromáždil lid ze všech národů, pokolení a jazyků. V adventním hnutí působil pro své dědictví, právě tak jako působil pro Izraelce, když je vyváděl z Egypta. Ve velkém zklamání roku 1844 byla víra jeho lidu vyzkoušena, jako byla víra Hebrejů u Rudého moře.“ Testimonies, svazek 8, 115, 116.

Když Pán vstoupil do smlouvy se starověkým Izraelem, dal dvě desky, aby znázorňovaly smluvní vztah. Když Pán vstoupil do smlouvy s novodobým Izraelem, dal dvě tabule, aby znázorňovaly smluvní vztah. Dvě tabule Desatera předobrazují dvě tabule u Abakuka. Dal jim ty dvě tabule krátce po přechodu Rudého moře, který sestra Whiteová dává do souladu s velkým zklamáním roku 1844. Krátce po roce 1844, z hlediska prorockých dějin, Pán vydal druhou tabuli. Starověký Izrael byl ustanoven za strážce Božího zákona a novodobý Izrael byl ustanoven za strážce nejen Božího zákona, nýbrž i těchto velkých prorockých pravd.

„Bůh povolal svou církev v této době, stejně jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčkem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církví i od světa, aby je přivedl do posvátné blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy proroctví pro tuto dobu. Jako svatá Boží zjevení svěřená starověkému Izraeli, i toto je posvátná důvěra, která má být sdělena světu.“ Testimonies, svazek 5, 455.

První dvě přikázání vyjadřují Boží nenávist k modloslužbě a v těchto prvních dvou přikázáních On uvádí, že soud je vykonáván až do třetího a čtvrtého pokolení, neboť prohlašuje, že je žárlivým Bohem.

„Zákon nebyl v této době vyhlášen výlučně ku prospěchu Hebrejů. Bůh je poctil tím, že je učinil strážci a ochránci svého zákona, avšak měl být chován jako posvátný svěřený poklad pro celý svět. Přikázání Desatera jsou uzpůsobena pro celé lidstvo a byla dána k poučení a správě všech. Deset přikázání, stručných, obsáhlých a autoritativních, zahrnuje povinnost člověka vůči Bohu i vůči jeho bližnímu; a všechna jsou založena na veliké základní zásadě lásky. ‚Milovati budeš Pána, Boha svého, z celého srdce svého, i ze vší duše své, i ze vší síly své, i ze vší mysli své; a bližního svého jako sebe samého.‘ Lukáš 10,27. Viz také Deuteronomium 6,4.5; Leviticus 19,18. V Deseti přikázáních jsou tyto zásady podrobně rozvedeny a učiněny použitelnými na stav a okolnosti člověka.“

„Nebudeš mít jiné bohy přede mnou.“

„Jehova, věčný, sám v sobě jsoucí, nestvořený, On sám, Zdroj a Udržovatel všeho, jedině má nárok na nejvyšší úctu a uctívání. Člověku je zakázáno dávat kterémukoli jinému předmětu první místo ve svých náklonnostech nebo ve své službě. Cokoli chováme v srdci a co má sklon oslabovat naši lásku k Bohu nebo překážet službě, jež Mu náleží, z toho si činíme boha.“

„Neučiníš si rytinu ani jakoukoli podobu čehokoli, co je nahoře na nebi, nebo dole na zemi, nebo ve vodách pod zemí; nebudeš se jim klanět ani jim sloužit.“

„Druhé přikázání zakazuje uctívání pravého Boha prostřednictvím obrazů nebo podob. Mnohé pohanské národy tvrdily, že jejich obrazy jsou pouhými zobrazeními nebo symboly, jejichž prostřednictvím je uctíváno Božstvo, avšak Bůh prohlásil takové uctívání za hřích. Pokus znázornit Věčného hmotnými předměty by snižoval člověkovu pojetí Boha. Mysl, odvrácená od nekonečné dokonalosti Jehovy, by byla přitahována spíše k tvoru než ke Stvořiteli. A jak by se jeho představy o Bohu snižovaly, tak by člověk upadal.“

„Já, Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující. Úzký a posvátný vztah Boha k Jeho lidu je znázorněn obrazem manželství. Jelikož modloslužba je duchovním cizoložstvím, je Boží nevole proti ní právem nazvána žárlivostí.“ Patriarchové a proroci, 305, 306.

Boží horlivost se zvláště projevuje proti modlářství a není náhodou, že prvním ohavností v osmé kapitole Ezechiela je „obraz žárlivosti“.

I stalo se v šestém roce, v šestém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem seděl ve svém domě a starší judští seděli přede mnou, že tam na mne dopadla ruka Panovníka Hospodina. I pohledl jsem, a hle, podoba jako vzhled ohně: od vzhledu jeho beder dolů oheň, a od jeho beder vzhůru jako vzhled záře, jako barva jantaru. A vztáhl cosi jako ruku a uchopil mne za kadeř na mé hlavě; a duch mne pozdvihl mezi zemi a nebe a přenesl mne v Božích viděních do Jeruzaléma, ke vchodu vnitřní brány obrácené k severu, kde bylo sídlo obrazu žárlivosti, který podněcuje k žárlivosti. A hle, byla tam sláva Boha Izraele, podle vidění, které jsem spatřil na pláni. I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní své oči směrem k severu. Pozdvihl jsem tedy své oči směrem k severu, a hle, na sever od oltářní brány byl u vchodu tento obraz žárlivosti. Ezechiel 8:1–5.

Obraz žárlivosti je prvním ze čtyř stupňujících se ohavností, které jsou Ezechielovi ukázány. Obraz žárlivosti představuje počátek první ze čtyř generací stupňujících se vzpoury v adventismu. První generace začala roku 1863.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování má závaznou platnost pro nás. To vše se jim pak dalo jako příklad, a bylo napsáno k napomenutí nám, které zastihl konec věků.“ 1. Korintským 10,11. „Jim bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám sloužili těmi věcmi, které vám nyní zvěstovali ti, kteří vám kázali evangelium v Duchu svatém seslaném z nebe; na tyto věci touží pohlédnout andělé.“ 1. Petrova 1,12....“

„Bible shromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a vážné děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakují.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.